

have stået 4 år, for det går jo ikke for hurtigt dernede, det kan vi jo godt blive enige om.

Alt i alt tror jeg og er overbevist om, at det vil give mindre åbenhed. Jeg synes, det er udmærket – og Allah være med det – at vi nu begynder at holde disse åbne temamøder. Det er jo synd at sige, at det har været den store folkelige sællert, og pressen har jo heller ikke stået på ryggen af hinanden for at komme, men lad os da bare det, og så er det i øvrigt meget sjovt at få nogle bredere diskussioner i udvalget. Om det interesserer andre end den nærmeste familie, det må man jo så en gang imellem bekymre sig lidt om. Men altså afstand til det forslag.

Jeg kan kun høre det, som om europapolitikken igen skal mistænkeliggøres, og at der nok foregår en hel masse. Der foregår såmænd ikke andet, end der gør i andre udvalg, som fru Elisabeth Arnold så rigtigt sagde det. Udgangspunktet er, at man ikke refererer fra udvalgs-møder. Her foregår arbejdet, uden at man hele tiden skal profilere sig. Det synes jeg er rigtigt, og det synes jeg er godt.

Og med de åbne møder og temadrøftelserne, som få interesserer sig for, mener jeg, vi har nået et skridt længere. Om man skal gå længere senere, ved jeg ikke, men jeg synes ikke, tidspunktet er inde nu.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil gerne have mig fræbet, at det, når man siger noget om den større åbenhed, skulle være udtryk for en mistænksomhed over for det, der foregår. Det var i hvert fald ikke vores udgangspunkt.

Men det, der er helt specielt ved Europaudvalget, er jo rent faktisk, at her foregår en forhandling, og her gives der mandat til regeringen, og det er anderledes end i de øvrige udvalg. Det synes jeg er et grundlag for, at man godt kan gøre sig nogle overvejelser om, hvorledes vi sikrer os, at offentligheden konsekvent har kendskab til, hvorledes partierne tager stilling til det, der er blevet forelagt. For det er jo i virkeligheden en slags mini-Folketing, man laver. Man flytter faktisk forhandlingen lidt fra Folketinget over i et udvalg, og det kræver, synes jeg, en overvejelse om, hvordan man sikrer sig, at offentligheden har kendskab til en stillingtagen.

Så helt at sammenligne med de andre udvalg kan man ikke.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Nej, det anerkender jeg blankt, men det jeg mente var bare, som fru Elisabeth Arnold sagde, at det lyder som om, at alle andre udvalg herinde er åbne. Man kan vel bedre sidestille Europaudvalget med Udenrigspolitisk Nævn og med Finansudvalget, hvor der jo heller ikke er åben adgang, men hvor formanden bagefter, så vidt jeg stadig væk husker det, orienterer pressen.

Så der er forskel på det, alt efter hvad man har med at gøre. Jeg mener, at det er fuldstændigt rigtigt, at det selvfølgelig er på grund af mandatgivningen, at dette udvalg er anderledes, men dér ligger jo netop også begrænsningen i muligheden for at kommunikere det her og nu, fordi vi faktisk har en forpligtelse til at prøve at møve igennem, så meget vi overhovedet kan fra dansk side.

Og så det andet aspekt, jeg glemte før: Jeg ville meget begræde, at vi aldrig fik at høre noget om, hvad de andre lande egentlig synes. For interesserer man sig for i hvert fald de større spørgsmål, der kører i Europa, så er det spændende at høre. Hvor står de franskmænd egentlig henne i den her sag, og hvad er det, der får tyskerne til at rynke brynene osv.? Det synes jeg er smadderspændende, og det ville være synd, hvis ikke vi får det at vide. Så kan vi ikke følge med.

Elisabeth Arnold (RV):

I Europaudvalget har vi gennem de sidste mange år gentagne gange diskuteret større åbenhed. Jeg er en af dem, der mener, at man faktisk bør arbejde meget for at få større åbenhed i Europaudvalgets arbejde, og det er jo ikke mindst, fordi vi har en mandatgivning, som betyder, at partier binder sig til at støtte nogle enkelte forslag, nogle bestemte forslag, som senere hen kan dukke op som lovforslag i Folketinget eller på anden vis får direkte betydning for landets borgere.

Men vi erkender, at der er meget store vanskeligheder ved at lave åbenhed direkte om mandatgivningen. Det ville stille regeringen vanskeligt i forhandlingerne senere hen, og det betyder, at vi selvfølgelig ikke kan åbenbare den danske forhandlingsstrategi på et tidspunkt, hvor forhandlingerne slet ikke er færdige.

Det har vi så prøvet at diskutere mange gange i Europaudvalget og har også taget op, at vi